

יוסף הכהן סקלי

רגעים אחרונים אבא יקר שלי

בת אחת עשרה וחצי בלבד הייתי כשאבא היקר נפטר במיתת נשיקה.

חזרתי מבית הספר ואימא מזוגה לי ארוחת צהריים חמה.

בבית היה גם האחייך שלי דודי ואימא שהייתה צריכה ללכת לניחום אבלים ביחד עם מרים אחותי, בקשה ממני להשגיח על אבא שהיה משותק בחצי הפלג השמאלי של הגוף (אחרי אירוע מוחי שקיבל שבע שנים קודם), ועל דודי הקטן עד לשובה של רינה אחותי שהייתה צריכה להגיע. לאחר שהנחתה אותי, בירכה אותנו אימא לשלום ויצאה לדרכה.

כמידי יום, גם באותו יום שהיה ראש חודש אייר, ישב אבא כמנהגו וקרא את דף המשנה היומי ופרק הזוהר ומשסיים את הלימוד היומי, פנה אלי ובדרכו הנעימה ביקש ממני "אבנצי, קְשֶׁר לִי חֵ-לִימָה" (בתי, קלפי לי תפוז").

אבא הלך לשירותים להתפנות ואני קלפתי לו את התפוז כמו שהוא אהב, ללא החלק הלבן והנחתי אותו על צלחת.

אני תמיד זוכרת איך אבא אהב כאשר הייתי קולפת לו תפוז, כי אני לא הייתי משאירה

שום חלק מהקליפה הפנימית הלבנה. כשאבא שב, הוא נטל את ידיו ואמר את ברכת

"נקבים נקבים, חלולים חלולים", התיישב על הכיסא, בירך אותי והודה לי, אמר את

ברכת "בורא פרי העץ" ואכל את פלחי התפוז בהנאה, עד אחרון הפלחים. משסיים אמר

לי "אווה אבנצה, נמשה נווסד שווייש" ("או קיי בתי אלך עתה לשכב לי קצת").

אבא עלה על יצועו ואני המשכתי בארוחת הצהריים שלי כשדודי משחק לצדי. לאחר

מספר דקות שמעתי את אבא נוחר נחירות מוזרות, קמתי מיד וניגשתי למיטתו. הנעת

בידי את זרועו וקראתי "אבא, אבא!" אבא פקח עין לחלקיק שניה וכאילו אמר לי

ולעולם שלום ומיד לאחר מכן נעצמו עיניו.

המשכתי לנענע אותו והוא לא הגיב. פניתי מיד לדודי הקטנטן שעד היום אני זוכרת

בדיוק מה הוא לבש: מכנסי קורדרוי חומות עם חולצה משובצת ושלייקס, ואמרתי לו "

דודי, תשמור על סבא ואני רצה לקרוא לסבתא", פתחתי אמוק לביתה של מרים

אחותי, מעבר לפסי הרכבת והתחלתי לזעוק "אימא, אימא".

אימא ומרים יצאו בדיוק מביתה בדרכם לבית האבלים ואני צועקת לעברה: "אימא, אני

לא יודעת מה קרה לאבא, הוא נוחר נחירות חזקות והוא לא עונה לי". אימא למודת

הניסיון, הבינה מה קרה ומיד פתחה בזעקות שבר. הבנתי שמהו רע קרה אבל עוד לא

הבנתי את גודל האסון, אבל ליבי ניבא לי רעות. התמלאתי חשש רב אבל פחדתי לשוב

על עקבותי לביתנו ובמקום לחזור הביתה, הובילו אותי רגלי עד לביתה של שמחה

אחותי, במעלה הרחוב, שם הסתתרתי בבהלה רבה. לימים למדתי שתוך דקות ספורות

התמלא ביתנו בבני משפחה, שכנים ומכרים.

לאחר מספר שעות התפנתה אימא לדרוש ולשאול עלי ושלחה מישהו להחזיר אותי

הביתה. הבית המה במאות אנשים, ונוכחתי לדעת שכבר התקיים טקס הטהרה (שבזמנו

לא הבנתי את משמעותו).

כשאימא אמרה לי שהגיעה העת לגשת לגופתו עטופת הטלית של אבי כדי להיפרד, סירבתי. לא יכולתי לשאת את המחשבה ולעכל שאבי הוא האיש המוטל שם. היום במחשבה לאחור אני יודעת בלב שלם שאני נפרדתי מאבא עם הזכות הגדולה להיות לצדו כרגעיו האחרונים ולשרת אותו בבקשתו האחרונה. אבא ואני נפרדנו כאשר הוא פקח לי את עיניו לשנייה, לפני שעצם אותם לעד. יהי זכרך ברוך אבא יקר שלי, המלווה אותי עד עצם היום הזה.

אוהבת אותך לעד. בת הזקונים שלך טובה (ז'ורז'ט) כהן -ימין